SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CII. No. 94. JERSEY CITY and NEW YORK, FRIDAY, MAY 19, 1995. CENTS 50 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК П'ЯТНИЦЯ, 19-го ТРАВНЯ 1995 р. Ч. 94. РІК CII.

ДОЛЯ „СВОБОДИ" ЗАЛЕЖИТЬ ВІД ЇЇ ЧИТАЧІВ

Кергонксон, Союзівка. — У вівторок, 16-го травня, у вечірніх годинах члени Головного Уряду УНС продовжували свої наради, обговорюючи усі братські акції Українського Народного Союзу, які включали: видання УНС, а це щоденника „Свобода", Українського Тижневика", дитячого журналу „Веселка", Альманаху УНС і книгарні, Союзівку, Бюра УНС у Вашінґтоні і Києві, стипендії, дотації на харитативні і громадські цілі, нагороди випускникам Шкіл Українознавства, курси учителів Шкіл Українознавства і Фонд Відродження України. Всі ці важливі проблеми продискутовано вичерпно з метою обмеження видатків, щоб в цей спосіб зменшити річний дефіцит, який виносить приблизно 2.5 міл. дол. Цей дефіцит за останні п'ять років покривалося з резервового фонду.

Але Департамент забезпечення в Ню Джерзі, в якому Український Народний Союз є заінкорпорований, та подібні Департаменти зі стейтів Огайо і Коннектикат, звернули листовно увагу Екзекутиві УНС, щоб вона вжила всіх можливих заходів зменшити, а то і усунути річний дефіцит.

У процесі розгляду обмежень видань в дискусії участь брали всі присутні, даючи різні пропозиції щодо цієї справи.

У середу, 17-го травня, продовжувано дискусії над усіми питаннями, зв'язаними із обмеженням видатків, а відтак ведучий нарадами Н. Олесницький перепровадив голосування над кожною справою окремо.

Як перше і найважливіше питання під розгляд членів Головного Уряду Н. Олесницький поставив справу дальшого видання „Свободи" як щоденника. Він поставив на голосування пропозицію розіслати до читачів **запитник**, чи вони готові платити річно за пренумерату щоденника 75 дол. для членів і 100 дол. для нечленів УНС. Цей **запитник** має бути розісланий так, щоб до кінця червня прийшла на нього відповідь. У випадку неґативної відповіді читачів друга альтернатива, яка залишається — це змінити щоденник на тижневик, передплата якого має бути 40 дол. для членів УНС, а 60 дол. для нечленів.

Учасники переголосували такий **запитник** вислати. Тому що ведучий поставив на голосування лише питання, чи слід вислати до читачів **запитник**, не подаючи дальшої частини внеску, радна Головного Уряду ред. Рома Гадзевич звернула увагу, що учасники не були достатньо поінформовані про цілість справи. Н. Олесницький вибачився і поставив присутнім питання, чи бажають ще раз голосувати над повним внеском, однак члени Головного Уряду цього не хотіли.

Так дальша доля щоденника „Свобода" залишилася тепер у руках читачів, які мають отримати якнайскоріше **запитник** та відповісти на нього до кінця червня.

В дальшому члени Головного Уряду переголосували 14 голосами проти восьми, щоб зліквідувати зовсім Бюро УНС у Вашінґтоні, а також переголосували припинити видання місячника для дітей „Веселка".

Тому що процес спаду доляра в Канаді зупинився і є вигляди, що вартість його буде зростати, вирішено залишити в інвестиціях у Канаді коло 650.000 дол. Однак радні ГУ вирішили зменшити дивіденди для членів до суми 500.000 дол. Постановлено також, що субсидії для оселі Союзівка не будуть перевершувати суми 250.000 дол, а на перероблення теперішнього буфету на каварню асиґнувати 75,000 дол.

Субсидію на виконання індексу „Свободи" у сумі 12.000 дол. цього року тимчасово припинюється, а стипендії для студентів зменшується із 100.000 до 60.000 дол.

Дотації на громадські цілі вирішено зовсім припинити, а датки на Фонд Відродження України, що напливали з каси УНС, переголосовано зменшити із 100.000 до 70.000 дол.

В дальшому учасники нарад обговорювали питання продажу будівлі УНС при 30 Монтґомері вул. в Джерзі Ситі і вирішено її продати.

В середу увечорі відбувся бенкет, в якому взяв участь амбасадор України в ЗСА д-р Юрій Щербак, що прибув на Союзівку з дружиною Марією і дочкою Богданною в асисті працівника амбасади Ярослава Войтка і його дружини Ради.

Під час бенкету амбасадор Ю. Щербак виступив з окремим словом, в якому розповів дещо про останні відвідини Президента ЗСА Билла Клінтона Києва та про договори, які він підписав з Президентом України Леонідом Кучмою.

ВЕРХОВНА РАДА РОЗПОЧАЛА ПЛЕНАРНІ ЗАСІДАННЯ

Київ(УНІАР). — Тут у вівторок, 16-го травня, після перерви розпочалися пленарні засідання сесії Верховної Ради України.

Роком "становлення депутатів як законодавців" назвав рік, що проминув, голова Верховної Ради Олександер Мороз у доповіді з нагоди річниці праці Верховної Ради нинішнього складу. Мороз вважає стратегічною помилкою Верховної Ради те, що вона "поставила себе в умови обслуговуючої гілки влади".

За словами голови українського парляменту "курс Президента на здійснення економічних реформ не знайшов реального втілення, рівень життя в Україні продовжує падати, посилюються кризові явища, Україна впритул наблизилася до найбідніших країн світу". Мороз вважає, що під прикриттям рефом, в Україні відбувається перерозподіл власности. За його словами, у другій половині 1994 року і в першому кварталі 1995 року соціяльно-економічна ситуація в країні погіршилася, зокрема, рівень зменшення валового внутрішнього продукту в першому кварталі цього року становить близько 10 відсотків, доходи у бюжет зменшилися вдвічі. Енерґоресурсів витрачається у 15-20 разів більше, ніж у розвинених країнах. "Складається враження, що влада говорить одне, а робить інше". Голова парляменту вважає, що адміністрація Президента більше уваги приділяє політиці, ніж економіці, "країна ніби є, а держави немає",— сказав О. Мороз і закликав депутатів діяти в політичному просторі без повторення старих помилок. Критику на адресу українського парляменту з боку президентського оточення Мороз вважає безпідставною і пропонує відмовитися від будь-якої конфронтації між законодавчою та виконавчою гілками влади в економічній сфері.

Серед найважливіших питань, які розглядатимуться в найближчі два тижні, Мороз назвав: основні напрями грошево-кредитної політики, кошторис Національного Банку України, закон про владу, закон про місцеві ради.

"У ситуації, що склалася, є три виходи: перше, це радикалізація суспільства, тобто те, що роблять деякі у виконавчій владі та в пресі — провокування протистояння між Верховною Радою і Президентом, а також в середині Верховної Ради. Це призведе до поглиблення кризи і, врешті-решт, до кримінальної диктатури. Другий шлях — шлях маневрування, тобто нічого не змінювати, а в слушний момент перехопити ініціятиву в опонентів". Цей шлях Мороз вважає безперспективним. Він запевнив, що є прихильником третього шляху — шляху компромісу. "Я так діяв і буду діяти далі", — наголосив голова Верховної Ради. Він закликав депутатів пришвидшити розробку нової Конституції, щоб парлямент попередньо розглянув проєкт влітку, а остаточно ухвалив його до кінця року. На думку Мороза, треба відмовитися від наміру проводити плебісцити і референдуми, зформувати протягом місяця новий Уряд і до кінця третьої сесії затвердити його річну програму. Не пізніше червня зформувати Конституційний суд. До кінця року ввести в дію закон про оплату праці, базуючись на величині межі малозабезпеченості. Не пізніше березня-квітня наступного,1996, року прийняти закон про політичні партії, про опозицію та удосконалити виборче законодавство.

В перший день пленарного тижня депутати обговорили і поіменно проголосували порядок денний на 16—19 та на 23—26 травня. Закрите засідання з участю Президента пропонується провести 18-го травня від 10 до 12 години. За словами Мороза, такого засідання депутати вимагали ще два місяці тому, з метою розгляду деяких питань взаємодії Верховної Ради і Президента і деяких внутрішніх справ Верховної Ради.

У відкритому режимі розглядатиметься звіт генерального прокурора Владислава Дацюка. На зауваження, що він тепер якраз у відпустці, Мороз зазначив, що все одно, цього разу звіт обов'язково буде розглянуто. На 18 травня заплянована розпочати друге читання закону про владу і місцеве самоврядування. Знову включено до порядку денного питання про скасування заборони КПУ. Прямої трансляції на радіо не буде, а вечорами передаватимуться телевізійні репортажі та запис засідань.

ЗСА ПРОПОНУЮТЬ ЗАБОРОНИТИ ЯДЕРНІ ВИПРОБУВАННЯ

Ню Йорк. — Після того, як 145 країн — членів ООН, не голосуючи, продовжили чинність договору про нерозповсюдження ядерної зброї, ЗСА заявили, що є готовими припинити випробування вже в наступному році і закликали до цього решту ядерних держав.

На думку Томаса Ґрема, головного дорадника Білого Дому в ділянці нерозповсюдження ядерної зброї, дуже актуальним завданням на сьогоднішній день є зменшення запасів збагаченого плютонію, який використовується для виготовлення ядерної зброї. Особливо складною пороблемою буде позбутися небезпечних побічних відпадів так званого „мирного атому", тобто того самого плютонію, який назбирується в реакторах атомових електростанцій застарілої конструкції. Підраховано, що до 2010 року запаси „мирного" плютонію становитимуть 2,100 тонн, що у вісім разів більше, ніж запаси плютонію у військових арсеналах.

Щодо другого договору, про обмеження стратегічних ядерних озброєнь, то багато західніх аналітиків останнім часом висловлюють сумніви, чи відбудеться ратифікація цього договору в російському парляменті, в якому тепер переважають якраз антиамериканські політичні сили.

Т. Ґрем також висловлює занепокоєння з приводу того, що республіканці, пропонуючи свій проєкт зменшення кількости урядових чиновників ЗСА, можуть скасувати департамент контролі за озброєннями, а саме цей департамент, на думку Т. Ґрема, найактивніше сприяв закінченню холодної війни і поліпшенню міжнародного політичного клімату.

Став відомим завдяки українській мові

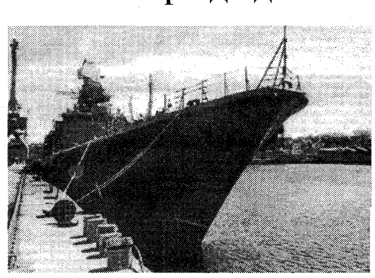

Джерзі Сиmi, Н. Дж. — Напередодні святкувань 50-річчя закінчення Другої світової війни в Европі та перемоги над фашизмом, багато цікавого було написано на сторінках світової преси та показано на екранах телевізії. Так само не одну подію з тих часів описано на сторінках української преси, як в Україні, так і в діяспорі. У багатьох виданнях, для підкреслення спільних зусиль союзників можна було побачити світлину зустрічі совєтських і американських вояків на березі німецької ріки Ельби. На світлині зображено трьох американських вояків з простягненими руками дружнього привіту совєтським воякам. Підпис під світлиною загальний: „Зустріч союзників коротко перед закінченням війни на березі ріки Ельби", чи йому подібні.

Одначе мало кому відомо, що на світлині перший зліва американський вояк — , це українець Володимир Гайдамака, який завдяки знанням української мови опинився в групі тих вояків-американців, які вітали своїх російських союзників на березі Ельби, тому 50 років.

Про ці переживання нашого земляка, а тепер мешканця містечка Менвілл у Ню Джерзі розповідають на сторінках місцевої преси „Курієр Нюз" з п'ятниці, 28-го квітня, та з четверга, 4-го травня, місцеві кореспонденти Еленор Барретт і Джан Паттен. Вони пишуть, що коли сьогодні ветеран Волт Гайдамака згадує свої воєнні пригоди, то підкреслює, що учасником того історичного моменту, закріпленого на світлині, він став тільки завдяки знанням рідної української мови.

„Гетьман Сагайдачний" приїде до ЗСА

Корабель „Гетьман Сагайдачний"

Київ. — Як повідомляє пресовий центр Військово-Морської Служби України, сторожовий корабель „Гетьман Сагайдачний" вибирається в поїздку до ЗСА у першій половині липня. „Гетьман Сагайдачний" приплине до військово-морської бази Норфолк, Вірджінія. Відвідання ЗСА є відповіддю на візиту фреґата „Кауман" Військової Служби ЗСА, що перебував у порті Одеси під час відзначування 50-річчя перемоги в Другій світовій війні, яку так широко святкували в Україні.

На Союзівці відзначать День Батька

Джерзі Сиmi, Н. Дж. (А. Воробець). — Вже 11-ий рік з черги Український Народний Союз святкує День Батька на Союзівці. В неділю, 18-го червня, в Українській Католицькій Церкві та в Українській Православній Каплиці будуть відправлені Богослуження в намірені батьків. По полудні відбудеться мистецька програма, в якій виступить танцювальний ансамбль „Зорепад" із околиці Олбані, Н. Й., Під керівництвом знаної Роми Прийми-Богачевської.

За дальшими інформаціями просимо слідкувати у „Свободі" та „Українському Тижневику".

УНС заохочує всіх прибути масово на Союзівку в той вікенд, щоб гідно вшанувати наших батьків.

Союзовим відділам та округам пропонується заздалегідь організувати автобусові поїздки, щоб скористати із знижених цін на Союзівці.

За замовленням проситься телефонувати на Союзівку, тел. 1(914)626-5641.

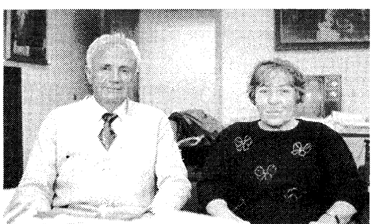
КИЇВ. — Сюди з Німеччини привезено 724 примірники наукової літератури, вивезеної з України під час Другої світової війни. Від 1943 року ці книги вважалися втраченими. Їх виявили випадково під час інвентаризації працівники Музею Будівель у місті Унтерульдінген, на півдні Німеччини. Повернення книг в Україну пов'язано з 50-річчям закінчення Другої світової війни в Европі. Книги привезли амбасадор Німеччини в Україні А. Арно, директор Пфальбаумюзеум при Бременському Університеті, доктор В. Ейхведе.

ВІДБУДЕТЬСЯ ПЛЕНУМ СКУ

Торонто. — В днях 2 і 3-го червня відбудеться 31 пленум Світового Конґресу Українців в приміщенні КУМФ при 2118 Bloor St. W., Toronto. Початок 2-го червня в год 6: 30 вечора, а 3-го червня о год 8:30 ранку. В суботу 3-го червня о год 1:30 дост. Віктор Батюк, посол України в Канаді, виступить з доповіддю на тему: „Україна на міжнародній політичній арені та наша діяспора". Всіх зацікавлених щиро запрошується на доповідь.

Перекладачі з України відвідали ЗСА

Джерзі Сиmi, Н. Дж. (О. Кузьмович). — Серед численних гостей з України, що відвідують нашу редакцію, перекладачі явище рідкісне. Євген Попович і його дружина Ольга Сенюк — перекладачі чужої літератури на українську мову, які виконують це важливе завдання вже багато років. Саме про цю свою перекладницьку працю, яка раніше, за часів совєтської окупації, мала особливе значення та була зв'язана з переслідуванням, вміщенням їх на т. зв. „чорних списках" і забороною праці.

Є. Попович і О. Сенюк в редакції „Свободи"

Коли питаємо зі здивуванням, як така праця літературного порядку могла викликувати застереження совєтської влади, наші гості пояснюють нам, що, перекладаючи на українську мову художні твори, вони рівночасно працювали над очищенням їх від російських слів, і боролися із зближенням цих двох мов у перекладах. Ось так вони довгі роки воювали за правильну українську мову і за переклади зарубіжної літератури, яку можна б читати не російською, а українською мовою. Обоє вони разом переклали, однак, за понад 10 років праці більш як 30 книжок: Є. Попович із німецької літератури, а його дружина О. Сенюк із скандинавських.

Переклади шедеврів німецької літератури для нас зрозуміле, бо українцям завжди німецька література була близькою, але нас дивує, що О. Сенюк перекладає із скандинавської літератури, яка в Україні маловідома. Тут довідуємося від нашої гості, що вона студіювала англійську літературу в Київському університеті, але тому що не було жодних скандинавських перекладів, вона, за намовою свого про-

(Закінчення на стор. 3)

СЕВАСТОПІЛЬ. — Тут із короткочасними відвідинами побувала делеґація Великобританії на чолі з тимчасовим повіреним в Україні Р. Дженкінсом. Серед членів делеґації були: заступник голови східного департаменту МЗС Великобританії С. Батт, аташе з питань оборони амбасади Великобританії Лі Меррік, другий секретар амбасади Великобританії Е. Пейдж. Гості здійснили екскурсію по місту, відвідали британський військовий меморіял, споруджений на місці колишнього англійського цвинтаря, міста Херсонес і Балаклаву, зустрілися з командуючим Військово-морських сил України, віцеадміралом В. Безковайним і головою Севастопільської Міської Ради В. Семеновим.

АМЕРИКАНСЬКИЙ ГИМН

У першому звітуванні із нарад Головного Уряду УНС на Союзівці що появилося в ч. 92 „Свободи" з датою середа 17-го травня треба читати: „На закінчення відіграно зі стрічки український і американський гимни". **Ред.**

У СВІТІ

ПРЕЗИДЕНТ ІРАНУ Алі Акбар Гашемі Рафсанджані закликав З'єднані Стейти Америки „припинити ворожі акції" проти його країни. В інтерв'ю для телевізійної компанії Ей-Бі-Сі іранський керівник сказав, що скасувавши нафтову угоду американської фірми „Коноко", Адміністрація президента Билла Клінтона втратила шанс поліпшити взаємини між двома країнами. Президент Рафсанджані звернувся до Білого Дому з пропозицією переглянути американську близькосхідню політику.

АҐЕНТСТВО Ассошіейтед Пресс повідомляє, що свободолюбні китайські інтелектуали, серед них 12 дійсних членів Китайської академії наук та відомі письменники, звернулися з відкритим листом до уряду країни. Вони вимагають припинити поділ китайського суспільства на законопослушних громадян і „ворожі елементи", як це прийнято в офіційній китайській пресі, а також закликають звільнити з тюрем всіх в'язнів, яких засуджено за їхні політичні чи релігійні переконання. Автори листа пропонують зробити цей рік у внутрішньополітичному житті Китаю роком толерантности в честь 50-річчя ООН. Згідно з даними міжнародних правозахисних організацій, в китайських тюрмах тепер є декілька тисяч політв'язнів.

ПРОФЕСОР катедри єгиптології Американського університету в Каїрі Кент Вікс повідомив, що йому пощастило знайти могилу синів фараона Рамзеса II, який царював протягом 66 років і залишив по собі щонайменше 100 дітей. Новознайдений могильний склеп у Долині царів може виявитися найбільшим склепом у Єгипті. Археологи були вражені, увійшовши у величезну підземну залю з 16 колонами. Урни з останками принців знаходяться під залею, у нижньому приміщенні. Вчені не розраховують знайти золоті і срібні скарби, бо тільки один зі синів Рамзеса II, 13-ий принц Мернептех, успадкував владу і тому після смерти його поховали в окремій піраміді.

В АМЕРИЦІ

У ВІВТОРОК, 16-ГО ТРАВНЯ, Палата Репрезентантів схвалила далекосяжні зміни до існуючого закону про чисту воду. На думку аналітиків, це є важливим сиґналом, що консерватисти мають достатню кількість голосів, щоб протиставитись некорисним для довкілля урядовим змінам. У своєму першому голосуванні 104-ий Конґрес ЗСА 240 голосами проти 185 також підтримав пропозицію про зміни у багатьох точках закону охорони довкілля. Закон дає більше прав окремим стейтам і присвячує увагу можливим його впливам на економіку.

ОФІЦІЙНІ ЧИННИКИ ПОВІДОМИЛИ, що уряд В'єтнаму передав їм дуже важливі нові документи про долю пропалих без вісти американських вояків під час В'єтнамської війни. Однак вони не зазначують, чи нові інформації відносяться до вимог президента Билла Клінтона — що для поліпшення взаємовідносин між обидвома країнами Ганой мусить найперше посилити свої намагання розшуків згаданих американських вояків. Все ж таки Вінстон Лорд, асистент секретаря Державного департаменту, вважає нові інформації дуже важливими.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holidays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні: (202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Передплата на рік $55.00, на півроку-$32.00, на 3 місяці-$17.00.

Для членів УНСоюзу $30.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00.

Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Преса ЗСА позитивно пише про Україну

У дні державної візити в Україну 11-12-го травня Президента ЗСА Билла Клінтона, українські та американські газети широко висвітлювали цю подію. Наприклад, Джеймс Руперт із газети "Вашінґтон Пост" пише, що у відносинах ЗСА з Росією намітилися розбіжності, зате потеплішали відносини з Україною, яка посіла набагато важливіше місце у політиці ЗСА щодо території колишнього СССР і що американсько-українські взаємини поліпшувалися з такою ж швидкістю, з якою загострювалися відносини з Росією. Намагаючись унезалежнитися від Росії, Уряд України обрав політику маштабної співпраці з країнами Заходу в питаннях економіки і безпеки. З приходом до влади Президента Кучми така співпраца ще більше поглибилася, зазначив Дж.Руперт.

"Вашінґтон хоче бачити стабільну, демократичну і процвітаючу Україну з уваги на її стратегічне положення і на те, що це велика держава", — сказав американським журналістам заступник координатора Державного департаменту ЗСА з питань нових держав Даніел Спектор. За його словами, Вашінґтон зацікавлений розвивати економічне співробітництво з Києвом, тому що це вигідно обом державам. Представник Держдепартаменту відзначив, що Україна відіграє важливу ролю у зміцненні безпеки і стабільности в Европі та просуванні континенту до наступного сторіччя. ЗСА отримали нагоду відзначити внесок України у перемогу союзників у Другій світовій війні та ще раз показати, яке важливе значення приділяє Вашінґтон розвиткові відносин з Києвом.

Газета "Дейлі Телеґраф" пише, що дводенна візита до Києва Президента ЗСА свідчить про схвалення економічних реформ в Україні та її програми роззброєння. Готовність Клінтона звернутися до економічних проблем України лише частково ґрунтується на сумнівах Вашінґтона відносно її майбутніх відносин з Росією.

Голова Християнсько-Демократичної партії України Віталій Журавський сказав, що промова Б. Клінтона під час зустрічі з громадськістю біля Університету ім. Т. Шевченка в Києві "яскраво продемонструвала прагнення Америки до співпраці з Україною". Він розцінив це як ще один крок до зближення України і ЗСА та об'єднання зусиль у розбудові світу на гуманістичних і демократичних засадах.Президент ЗСА у своїй промові ствердив, що визнає недоторканість і непорушність кордонів України, що сприятиме зменшенню напруги у відносинах з деякими сусідами, вважає Журавський.

Віддали належне Україні також і в ООН, де 12-го травня закінчилася Конференція країн-учасниць договору про нерозповсюдження ядерної зброї (ДНЯЗ). Протягом чотирьох днів учасники конференції обговорювали ефективність виконання положень ДНЯЗ і ухвалили рішення продовжити дію договору на необмежений час. На конференції неодноразово відзначалася особлива роля України у схваленні тих рішень, оскільки її приєднання до ДНЯЗ стало дороговказом на шляху до без'ядерного світу і досягнення миру на плянеті.

Анатоль Камінський

ПОКИ СНДІВСЬКИЙ МАХОВИК РОЗКРУТИТЬСЯ „ВОВСЮ"...

Ричард Голбрук, шеф відділу европейських і канадських справ у Державному департаменті, опублікував у престижевому журналі „Форейн Аффейрс" за березень—квітень ц.р. велику статтю п.з. „Америка як потуга в Европі". Розглядаючи питання европейської безпеки в аспекті НАТО і Росії, автор стверджує однозначно, що „всяке аранжування" в цій матерії „мусить брати до уваги особливий випадок України", поскільки „її геостратегічна позиція робить її незалежність і цілісність критичним елементом европейської безпеки". Іншими словами, без незалежної України не може бути стабільної системи безпеки в Европі.

Стаття заслуговує на окреме відзначення. Її автор є високопоставленою офіційною особою і ясно, що його погляди віддзеркалюють тут теж становище інституції, яку він представляє. В контексті цілої низки різних публікацій того роду в останньому часі, викладення Голбруком прихильного нам ставлення в цій справі є важливим підтвердженням певного позитивного звороту у зовнішній політиці ЗСА й інших членів „великої сімки" щодо Росії, України і всього східньоевропейського геополітичного комплексу. Справді бо йдеться тут про значний відхід від дотеперішнього курсу „Найперше Росія" до змодифікованої настанови, в якій більш прихильно для нас розставляються акценти в цілісному видноколі американської політики в тому реґіоні світу. При тому маємо тут до діла не стільки з переставленням самих „кількісних констант" і компонентів, але передовсім з їх „якісним" чи концепційним зміщенням. Росія залишається й надалі силовим фактором „число один" в контексті майбутнього геополітичного евразійського розкладу, але, що важливіше, в „якісному", концепційному відношенні Росія „проґресувала" і „проґресує" із потенційного партнера ЗСА до активного суперника. Очевидно, в майбутньому можуть бути і будуть ще різні „зиґзаґи" в один чи другий бік, але головний, вирішальний і далекобіжний вектор російської зовнішньої політики неоднозначно скерований не на партнерство, а суперництво і протистояння.

Причини цього куди ґрунтовніші, ніж сама мінлива дипломатична практика і прагматична, повсякденна політика. Вони коріняться в глибоких соціо-політичних процесах, які проходили і ще далі проходять в Росії. Маємо тут клясичний приклад того, що внутрішня політика визначає зовнішню. Деімперіялізація Росії в 1991 році була зовнішньо-„кількісною" і визначалася передовсім територіяльним обкроєнням і економічно-мілітарним ослабленням імперії. Але вона не була внутрішньо-„якісною" в сенсі концепційного, чи тим більше глибшого духово-психологічного і ментально-політичного переосмислення російської державної думки, яка надалі залишається в глушині і путах імперіялізму, шовінізму і месіянізму. І тим самим визначає далі таку, а не іншу імперіяльну суть і великодержавне скерування політичної практики. Після розвалу СССР російський владний політикум не пішов по лінії внутрішньої, інтроспективної еволюції і синтези „російськости" як зосередженого в собі амальґаму і етнічних, і державно-політичних елементів, а круто повернув знову на традиційні імперіялістичні, зовнішньозорієнтовані рейки. І відразу почалися заходи для „собірания" черепків із побитого імперіяльного горшка.

Можливо, що цей процес був би пішов в іншому, властивому напрямі, якщо б розвал Совєтського Союзу відбувся в ході чи у висліді глибокої загальної катастрофи (як це було, наприклад, з Німеччиною чи Японією в 1945 році), але у всякому разі процес деімперіялізації російського політикуму не розвинувся, а навпаки — вже дуже швидко він повер-нув до своїх історичних початків. І виглядає, що й Чечня не стане достатнім каталізатором оздоровлюючого антиімперіяльного самовираження росіян.

Не треба доказувати, що посилення в останньому часі аґресивної зовнішньої політики Росії вимагає того, щоб Україна утверджувалась щораз більше як силовий фактор стабілізації і миру в цьому реґіоні світу, паралельно і в пов'язанні з її ролею як заборола проти експансії Росії. В тому зацікавлений теж Захід і ясно, що аґресивна політика Москви скріплює та примножує це зацікавлення і сприяє новим перспективам української зовнішньої політики по лінії ЗСА і цілої „великої сімки". Це відкриває нові можливості і шанси швидше закріпити за собою статус силового стабілізатора в Східній Европі теж при допомозі ЗСА й інших членів „великої сімки" та забезпечитись справжніми ґарантіями безпеки з їхнього боку. В свою чергу, передумовою для цього є, самозрозуміло, політична і суспільно-економічна стабілізація в українській державі, яка зробить Україну дійсним, дієздатним силовим партнером у цьому геополітичному укладі. Такий стан справ ставить перед Києвом не тільки відповідні вимоги в його внутрішній, але й у зовнішній політиці. Конкретно: в цій ситуації потрібно визначити маґістралі і параметри української політики, яка мусить бути власнопідметною і суверенною, тобто співмірною до ролі, яку Україна так чи інакше повинна виконувати.

У зв'язку з цим, „тихе" поступове втягування України в домінований Росією „евразійський простір" і СНДівські наддержавні структури, скроєні під російські зразки (навіть якщо вони й називаються „міждержавними"), не є тим, що потрібне і доцільне тепер, ні тим більше воно не відповідає національним інтересам України в дальшому. Не на місці теж, м'яко кажучи, такі заяви Президента Л. Кучми, як його „ствердження

(Закінчення на стор. 3)

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ
Редаґує Лев Яцкевич

Мовчазні звуки

У 1895 році, сто років тому, в скромній лябораторії університету Вюрцбурґ у Баварії маловідомий ще проф. фізики Вільгельм Рентґен відкрив містерійні катодні промені, що проходили крізь дерево, метал, одяг та людське тіло, за які в 1901 році був відзначений нагородою Нобеля. Ці промені винахідник назвав математичним символом невідомого — „х".

Основою дії рентґенівського апарата була порожнецева лямпа чи трубка, в якій під впливом дії електричного струму виникали радіяційні короткохвилеві промені, якими сьогодні пересвітлюють частини людського організму майже в кожному шпиталі світу та одержують їх тіньову відбитку на рентґенівській фотографічній плівці.

Рентґенівський апарат нині служить важливим засобом в ділянці діягностики та терапії.

Але недавно рентґенівський апарат сторічної давности одержав поважного суперника у виді ультразвукового апарата, яким можна пересвітлювати людське тіло швидше та докладніше, ніж рентґенівський апарат. Основу цього апарата становить „сонар", який альянти винайшли у Другій світовій війні та зламали ним хребет німецьких підводних суден. Сонар — це акронім трьох англійських слів: sound, navigation та rauging. Сонар як система — це галузь прикладної акустики, в якій вода править за пропаґатор ультразвукових хвиль для льокалізації морського дна, морських берегів та підводних суден.

Тому що ультразвукові хвилі стоять поза мережею людського слуху, їх називають поетично мовчазними. Натрапивши, наприклад, на підводне судно, вони відбиваються від нього і вертають до джерела свого виходу, де, перетворені в електромагнетні імпульси, показують на екрані зарис цього підводного судна та його відстань у трьох вимірах.

Ця сонарна система знайшла тепер нове, практичне застосування в медицині. Пацієнта Джана Виллеса підняв декілька місяців тому на вулиці у Філядельфії викликаний таксівкар і завіз його до найближчої лікарні. На запитання чергового лікаря, то його турбує, хворий з трудом простогнав, що має сильні болі в шлунку. Правдиву діягнозу та причину його болю виявив протягом 5 хвилин діягностичний прилад з ручним мікрофоном, яким перевірено кожну частину його тіла та одержано їх тіньове зображення на телевізійному екрані.

Аналіза виявила в його головній артерії зґрубіння з глибоким внутрішнім скривавленням, яке негайно зоперовано.

Цей діягностичний пристрій, який врятував життя пацієнта, основується на дії високофреквенційних звуків, що проникають крізь людське тіло, подібно як рентґенівські промені, і залишають на екрані тіньові зображення пересвітленої частини тіла.

В порівнянні з рентґенівськими променями, ультразвукове „пересвіслювання" має виразну перевагу у швидкості „пересвітлення", чіткості образу та відсутності шкідливої радіяції. Бо ультразвукові хвилі проходять однаково легко крізь тверді та м'які частини людського тіла, такі як печінка, нирки, серце чи мозок і дають при тому на екрані дуже докладні відбитки, без потреби впорскування чи впроваджування крізь шлунок контрасних речовин, як це водиться при пересвітлюванні цих органів рентґенівськими променями.

Нещодавно акустичні інженери сконструювали новий тип ультразвукових апаратів, пов'язаних з лазером та комп'ютером для досліджування певних окреслених недуг серця та пістрякових пухлин. Цей прилад дозволяє розпізнавати ці нищівні недуги вже у початковій фазі їх розвитку.

Фірма R.C.A. випустила на ринок ультразвуковий діягностичний апарат, що дає змогу розпізнати „акустичні властивості" певного типу тканин. В той спосіб звук може відрізнити здорові тканини від пістрякових захворювань. Над подібними проблемами працюють теж вчені з НАСА з метою відрізнити цисту від злоякісної пухлини (тумору) та тим шляхом запобігти розвиткові пістряка грудей. Бо ультразвук при високій фреквенції коливань (понад 40,000 на секунду) витворює звукові, теплові хвилі, які можна використати для наґріву артретичних захворювань та безскальпневого „вирізування" мозкових пухлин. Однак, незважаючи на всі ці досягнення, техніка ультразвуку ставить в медицині, на думку американського журналу „Родинне здоров'я", лише перші кроки. Але всякі познаки вказують на те, що вона доб'ється в недалекому майбутньому ще кращих успіхів.

Василь Маркусь

ПОДБАЙМО ПРО ОСВІТУ В УКРАЇНІ

У грудні минулого року мене вразила стаття Раїси Руденко „Рятуймо українську школу", що була опублікована в газеті „Свобода" з 17-го грудня 1994 року. З того часу я часто повертався думкою до проблем, про які розповіла авторка.

Що найбільше мене вразило тоді? Це кризове становище у сфері освіти в Україні, яка вже кілька років напружує зусилля на шляху розбудови демократичної держави. Досі мені здавалося, що в нових умовах робиться все необхідне для розвитку національної культури, зокрема школи, що більш-менш успішно вирішуються питання поширення сфери функціонування української мови тощо. Думалося, що часи русифікації відійшли у минуле.

Але виявилося..., що ми ще дуже мало знаємо про духове відродження України та й недостатньо, на жаль, докладаємо зусиль, щоб поліпшити там освітянську справу, бо без неї Україна вільна і незалежна неможлива. В той же час у школах не вистачає підручників українською мовою, а в крамницях відсутня українська книжка. Прилавки завалені російськими виданнями реклямно-ковбойського характеру.

Однак це зовсім не означає, що в Україні немає тих людей, які піклувалися б про поліпшення справ на ниві духовній. Саме про це й наголошується в статті Раїси Руденко. Є такі ентузіясти, які розуміють справу і роблять все, щоб відродити українську культуру, правдиво висвітлити історію свого народу. Вона розповіла про київського видавця Миколу Ляшенка, який вже кілька років робить велику патріотичну справу. І робить він це практично на власний кошт, на ентузіязмі, хоч фінансові можливості у нього надзвичайно обмежені. Та й немає у нього відповідної матеріяльно-видавничої бази.

Йдеться про видання унікальної серії книг під назвою „Бібліотека українця". Цим, практично аматорським видавництвом, з участю істориків, філософів, філологів та літераторів, які на громадських засадах допомагають М. Ляшенкові, вже видано 50 книжок. Готуються до видання і наступні серії — в кожній серії десять книжок.

Перебуваючи у Києві, я уважно ознайомився з виданими книжками „Бібліотеки українця". Мене вразив широкий спектр проблем, які торкаються історії України, її культури, духового відродження народу. Тільки одні назви нових видань говорять про їх актуальність і значущість: „Походження українського народу", „Як нас морили голодом", „ОУН-УПА в боротьбі за незалежну Україну" та інші. Біографічні розповіді про славних синів України: „Митрополит Мстислав", „Йосиф Сліпий", „Василь Стус", „Гетьман Мазепа", „Олег Зуєвський" й інші.

Отже я впевнений в тому, що „Бібліотека українця" потрібна у кожній школі України, у кожному вищому навчальному закладі. Та й всі, хто уболіває за вільну Україну, могли б скористатися цими виданнями.

Але, не зважаючи на неймовірні зусилля М. Ляшенка привернути увагу до цієї справи керівників урядових структур, вони залишилися марними, ніхто серйозно з боку держави не хоче і за браком фондів не може цим займатися. А різні фонди та патріотичні громади в Україні не мають відповідних фінансово-матеріяльних можливостей. Велику допомогу могла б надати молодому видавництву і українській освіті українська громада в діяспорі.

Тому я звертаюся до всіх українців, що живуть у діяспорі, численних патріотичних фондів надати різнобічну фінансову допомогу цьому видавництву з метою забезпечення всіх українських шкіл та вищих навчальних закладів книгами „Бібліотеки українця".

Адреса „Бібліотеки українця": Україна, 252030 м. Київ-30, бульвар Шевченка 14, ПБП „Фотовідеосервіс". Тел. 225-32-23.

ДІЯЛЬНІСТЬ ІНСТИТУТУ ІМ. В. ЛИПИНСЬКОГО

III

Беручи до уваги, що новостворений Інститут Східньоевропейських Досліджень, тепер Національної Академії Наук України, діє неповних два роки, він провадить уже активну наукову і видавничу діяльність, співпрацюючи якнайтісніше від початку свого існування із Східньо-Европейським Дослідним Інститутом ім. В. Липинського у Філядельфії як його братня установа.

Видавнича діяльність
Публікації, які вийшли друком

Доказом існування і статусу наукової установи є її наукова продукція. За час від 1987 до кінця 1994 року, тобто протягом 8 років урядування діючої Управи, в Інституті вийшли друком такі публікації:

1. „The Political and Social Ideas of Vjačeslav Lypynskyj". Ювілейна книга, видана Інститутом спільно з Українським Науковим Інститутом Гарвардського Університету, за редакцією Ярослава Пеленського, 1987, 280 стор.

2. „Віднова". Журнал, присвячений політиці, суспільству і культурі. Том 6/7, 1987 (1988): „'Гласність', 'перебудова' і українська дійсність", за редакцією Ярослава Пеленського, 400 стор.

3. В'ячеслав Липинський, „Україна на переломі, 1657—1659: Замітки до історії українського державного будівництва в XVII столітті", видана заходами Інституту спільно з Інститутом Археографії, Академії Наук України і надрукована у ЗСА за редакцією Лева Р. Біласа і Ярослава Пеленського, 1991 (1992), Іхх — 346 (тобто 416) стор.

4. „В'ячеслав Липинський: Історико-політологічна спадщина і сучасна Україна". Студії про В. Липинського, том 1. Видана заходами Східньо-Европейського Дослідного Інституту ім. В. Липинського, Інституту Археографії, НАН України, Інституту Східньоевропейських Досліджень, НАН України, Української Правничої Фундації, за редакцією Ярослава Пеленського, Київ — Філядельфія, 1994, 285 стор.

5. „Belarus, Lithuania, Poland, Ukraine: The Foundations of Historical and Cultural Traditions in East Central Europe" (Матеріяли міжнародної конференції, що відбулася у квітні-травні 1990 р. у Римі) за співредакторством Ярослава Пеленського та співспонзорством Інституту ім. В. Липинського, Люблин — Рим, 1994, 502 стор.

Крім того, видано у 1988 р. інформаційний буклет про Інститут як українською, так і англійською мовами з приводу 25-річного ювілею Інституту (1963—1988), тиражем 1500 прим. кожного видання (12 стор. кожний).

Також щорічно друкувався бюлетень-повідомлення про діяльність Інституту як додаток до святочних різдвяних побажань.

Не враховані тут публікації, на яких немає ґрифу Інституту, але у виданні яких Інститут співпрацював і є згадуваний у списках установ, і президент Інституту їх співредаґував, наприклад:

1. „Науковий Конґрес у 1000-ліття Хрищення Руси-України" (збірник матеріялів ювілейного конґресу), співредактор — Я. Пеленський, Мюнхен, 1988/1989, 1002 стор.

2. „Останній Гетьман" (ювілейний збірник пам'яті Павла Скоропадського, 1873—1945). Виданий заходами Центру Суспільних Досліджень ім. В. Липинського та Інституту Археографії НАН України. Співредактор — Я. Пеленський. Київ, 1993/1994, 398 стор.

Публікації в друку або готові до друку

1. Павло Скоропадський, „Спогади, лютий 1917 — грудень 1918". Заходами Інституту Археографії НАН України, Східньо-Европейського Дослідного Інституту ім. В. Липинського та Інституту Східньоевропейських Досліджень НАН України. Головний редактор — Я. Пеленський, запроєктована дата видання — вересень 1995 у Києві, тиражем 10,000 прим., 500 стор.

2. Дмитро Дорошенко, „Огляд української історіографії", том 1 нової серії п.з. „Пам'ятки української державної школи: історія, політологія, право". Видавці: Інститут Археографії і Джерелознавства ім. М. Грушевського, Східньо-Европейський Дослідний Інститут ім. В. Липинського та Інститут Східньоевропейських Досліджень, НАН України. Запроєктована дата видання 1995 року у Києві, 260 стор. Праця Д. Дорошенка може бути вжита як підручник в університетах та інших вищих навчальних закладах України.

3. „Листи В. Липинського до кореспондентів", том 1 (А—Ж). Том, який давно готовий до друку, тепер є доповнюваний додатковими, досі невідомими листами, віднайденими в архівосховищах України. Запроєктована дата видання — 1995, 650 стор.

Врешті, треба зазначити, що коло таких наукових співробітників Східньо-Европейського Дослідного Інституту ім. В. Липинського, як св.п. о. Теофіл Горникевич, св.п. Іван Коровицький, св.п. Іван Лисяк-Рудницький, св.п. Євген Пизюр св.п. Василь Рудко, Лев Білас, Роман Залуцький та інші, які в минулому давали істотний внесок до науково-видавничої праці Інституту на громадських засадах, останнім часом значно звузилося, оскільки більшість з вищеназваних співробітників відійшла у вічність. Науковці діяспори молодшого покоління, на жаль, не бажають безкоштовно працювати для справи, вимагаючи істотної грошової винагороди за свою працю. Отож тепер основна відповідальність і праця, зв'язана з науково-видавничою діяльністю Інституту лежить на плечах його президента.

Але в Україні є молоде і середнє покоління науковців, яке спроможне продовжувати науково-видавничу діяльність Інституту, якщо його запізнати зі західніми засадами наукової і видавничої праці. Це, однак, вимагатиме певного часу і, зокрема, праці.

Тому втримання Східньо-Европейського Дослідного Інституту ім. В. Липинського та й інших діяспорних наукових установ та їхньої діяльности у якнайтіснішій співпраці з науковими установами України, є першочерговим завданням української діяспори. Таку думку підтримують провідні представники репрезентативних наукових установ і Уряду України.

Зацікавлених підтримати фінансово науково-видавничу діяльність Східньо-Европейського Дослідного Інституту ім. В. Липинського у співпраці з науковими установами України просимо слати пожертви до The W.K. Lypynsky East European Research Institute, 469 Flamingo Street, Philadelphia, Pa. 19128.

СПРАВА НЮЙОРКСЬКОГО вчителя руханки 33-річного Глена Герріса, який два місяці тому втік зі своєю 15-річною ученицею Крістіною, повернула на інший шлях. Справа в тому, що Ґ. Гарріс у вівторок, 16-го травня, добровільно здався властям Шкільної ради Ню Йорку, які передали його міській поліції.

СПИСОК ЖЕРТВОДАВЦІВ,

які зложили датки на

ФОНД СПРИЯННЯ РОЗВИТКУ МИСТЕЦТВА УКРАЇНИ,

очолюваний колишнім президентом

ЛЕОНІДОМ КРАВЧУКОМ

Листа ч. 1
від 1-го лютого 1995 р. до 15-го травня 1995 року

200 дол.	проф. Володимир і Аркадія Петришин;
по 100	д-р Степан Р. Ґеча і Н.Н.;
по 50	д-р Осип Оришкевич, д-р Теодозій і Дарія Самотулки, інж. Володимир Григоренко, Михайло Шульга, А. Ґелеткевич, Китастий;
по 30	о. Павло і Віра Лабінські, інж. Ярослав і Ольга Городецькі, інж. Дамян і Ліда Ґечі;
по 25	д-р Олег і д-р Іванна Ратичі, інж. Олександер і Лідія Клецорі, арх. Богдан і Ліда Котиси, проф. Володимир і Мирослава Стойки, Анна Литвин,інж. Олекса Шевченко, Іван Павленко;
по 20	Порфірий і Тамара Панькевичі, Осип Рінник, Ґеня Попів, інж. Льонгин і Віра Старухи, інж. Дмитро Демедюк, Іван і Ольга Яцишини;
по 10	проф. Іван і Наталка Головінські, Марія Слободян, арх. Любомир Калинич, Петро Левко, Саварин Старожитнѝк, Володимир Безсонів, Мирон Чорний;
5	Любомир Ратич.

До 15-го травня 1995 року зібрано 1,160 дол.

Комітет Допомоги Україні Центрального Ню Джерзі складає щиру подяку жертводавцям, які зложили датки на допомогу мистцям України, це амбасадори української культури і вони заслуговують на нашу моральну і матеріяльну піддержку. Збірка на цей фонд продовжується. Грошові перекази прошу виписувати на:

"Fund of Support Arts in Ukraine"
число рахунку 5667-01
Ukrainian Orthodox Federal Credit Union, Branch 35,
Main Street, So. Bound Brook, N.J. 08880
Tel.: (908) 469-9085

Дамян Ґеча
Голова КДУ
Центрального Ню Джерзі

Осип Рінник
Секретар КДУ
Центрального Ню Джерзі

Доля фестивалю „Червона Рута" в Криму загрожена

У суботу 13-го травня у Палаці Культури рибалок відбувся перший концерт „Червоної Рути" у Севастополі, на якому було близько 500 військових моряків Чорноморської фльоти, а 14-го травня концертний зал уже не зміщав бажаючих.

Однак для того, щоб відбулися головні концерти на центральних площах ім. Нахімова у Севастополі та ім. Леніна у Симферополі, куди прийдуть десятки тисяч місцевих глядачів, треба до 18-го травня переслати до Бельгії за техніку (сцену, звук, світло) 24 тисячі американських долярів, інакше ця техніка не буде доставлена до Криму.

На підтримку фестивалю виступило ряд депутатів Верховної Ради України, які звернулися з листом до прем'єр-міністра України Євгена Марчука. Однак Уряд не виділяє заплановані кошти через саботаж чиновників Міністерства фінансів.

Дирекція фестивалю зверталась вже раніше за допомогою до українських установ в Америці, а тепер звертається і до всієї громади, бо „Червона Рута" мусить відбутися в Криму успішно, а Крим мусить бути українським.

Дирекція представництва „Червона Рута"

Пожертви просимо слати до: Mrs. Alexandra Juzeniw 206 E. 9th St. New York, N.Y. 10003-7528. Чеки виписувати на „Chervona Ruta Festival".

Перекладачі...

(Закінчення зі стор. 1)

фесора, взялася студіювати шведську мову, а далі данську і норвезьку. Це дало їй можливість перекласти на українську мову таких відомих скандинавських письменників як Є. Якобзен, А. Стрінберґ, С. Лягерлєф, П. Лягерквіст, а передусім численних творів найкращої на сьогодні письменниці дитячої літератури шведки Астрід Лінґрен. Деякі саме із перекладених нею творів не появилися у російських перекладах і цим вони були незаступимим вкладом у нашу перекладницьку літературу.

Є. Попович розповідає, що 10 з половиною років працював у видавництві „Веселка", де редагував літературні переклади, а О. Сенюк виконувала обов'язки редактора. З-під пера Є. Поповича вийшли переклади найкращих німецьких літературних творів Г. Беля, Т. Манна, Т. Гессе, Е. Гофмана і Й. Ґете і він, вичислюючи ці твори, зазначає також, якої політичної ваги набрали в 60-ті та пізніші роки такі переклади українською мовою.

Нині, однак, на жаль, такі обставини, що художньої зарубіжної літератури майже не видається із-за браку паперу та видавництв. Так, від 1991 року два головні видавництва в Україні „Дніпро" і „Молодь" не могли дати читачам ні одного літературного перекладу.

З жалем розповідають наші літератори також про зменшення зацікавлення перекладницькою літературою. Коли раніше на засіданнях перекладницької секції було стільки слухачів, що мусіли стояти під стінами, — тепер приходять 30-40 осіб, значить на 1/4 кількости тих, що колись.

Але, на щастя, наші перекладачі не залишилися без праці, бо, як пояснюють, із Фонду „Відродження" Сороса вийшла ініціятива заложити видавництво „Основа", яке зорганізував перекладач з німецької мови Олекса Логвиненко і отримав фонди на дальшу перекладницьку працю, але не художньої літератури, а філософічної, правничої, економічної як і підручників для середніх і вищих шкіл. Довелося отже, і нашим перекладачам літератури „перестативится" на таку працю, і О. Сенюк сама займається тепер працею данського філософа. Є. Попович, однак, не дає за виграну і шукає спонзорів через в-во „Основа" в Німеччині для зробленого ним перекладу творів відомого широко письменника Франца Кафки.

Надіємось, що він знайде відповідні фонди, бо кожний твір світової літератури українською мовою — це причинок для її збагачення як і для поширення кола читачів в Україні.

Наші гості перебувають в ЗСА лише коротко як гості подружжя Н. й І. Даниленків і ми шкодуємо, що вони не мали нагоди поінформувати про свою таку важливу і цікаву ділянку праці нашу ширшу громаду.

В Україні

(З інформацій УНІАР)

КИЇВ. — Заступник міністра транспорту Микола Марченко та амбасадор ЗСА Вілліям Міллер підписали протокол про співпрацю в галузі цивільної авіяції. Це відкриє можливість чотирьом летунським лініям від кожної країни надавати послуги в перевезенні вантажів, що загалом складатиме 22 рейси на тиждень. Американські літаки зможуть літати до Києва, Львова, Одеси, Дніпропетровського та ще трьох міст України, які будуть визначені пізніше. Крім того, вони літатимуть ще в 10 міст разом із українськими літаками на підставі спільного маркетинґового пляну. Українські літаки літатимуть до Ню Йорку, Чикаґо, Вашінґтону, Лос Анжелесу, Банґо, Майну та трьох інших міст, які покищо не визначені. Вони також літатимуть ще в 10 міст з американськими літаками.

КИЇВ.— Депутати від Спілки Офіцерів України оприлюднили заяву, у якій сказано, що Президент України змушений буде звернутися до громадян з приводу довір'я до себе чи до Верховної Ради України."В кінцевому підсумку, влада, що випаде із безсилих рук демагогів-політиканів, буде підхоплена дійсними патріотами України, які стояли біля витоків відродження української держави, її збройних сил та інших силових структур",— пишуть автори документу, заявляючи про свою готовість до утворення Фронту національного захисту, що базуватиметься на основі консолідації центристських та національно-демократичних сил навколо Президента України. Підписи поставили 61 депутат Верховної Ради, в тому числі Григорій Омельченко, Олександер Скипальський, Борис Кожин, Анатолій Єрмак, Василь Червоній і Микола Поровський.

Річниця Чорнобиля в Нюарку

Трагічну дев'яту річницю чорнобильської катастрофи міська Рада Нюарку, Ню Джерзі, відзначила у своїй залі під час відкритої наради 3-го травня, 1995 року. Резолюцію в тій справі подав під розгляд радний Західнього району міста Роналд Л. Райс; всі дев'ять членів Ради цю резолюцію прийняли.

На світлині (зліва): Доналд Бредлі, Дарія Бекесевич, Милдред Крамп, Володимир Боднар, Божена Ольшанівська, Роналд Райс.

Чорнобильська катастрофічна експлозія 26-го квітня 1986 року не зважала на кордони і розсіяла радіяцію по цілій Европі, а то й поза океан — аж до ЗСА. До сьогоднішнього дня цією подією затурбовані не тільки українці, де б вони не знаходилися, але ціле людство. Причиною цього є нестабільність Чорнобильської АЕС (ЧАЕС), як і також „саркофагу" — провізорично прикритого горезвісного 4-го бльоку, який вибухнув дев'ять років назад. ЧАЕС, якої три бльоки продовжують бути чинними, може знову вибухнути і тому представляє загрозу для людства.

Під час конференції „великої сімки" в Неаполі, у липні 1994 року, світові потуги рекомендували зовсім закрити ЧАЕС і Україні дати 4 міліярди долярів на будову електростанцій на базі інших джерел енергії. Уряд України, який спершу обіцяв закрити ЧАЕС в 1995 році, а недавно змінив обіцянку закриття на 2000 рік, вимагає більше грошей на цей проєкт, мотивуючи браком палального і енергії і слабою економікою.

Міська Рада Нюарку вже багато років постійно пам'ятає і відзначає актуальні та історичні події, які мають відношення до України і до української американської громади. Деякими з тих подій були: Великий голод в Україні 1923-33 років; створення Конгресової Комісії для вивчення обставин Великого голоду; січневі дні проголошення незалежности України; від 1991 р., річниця незалежности України 24-го серпня; Чорнобильська катастрофа 26-го квітня; відвідини Нюарку визначними українськими особистостями та інші.

Промотором відзначень тих особливих подій української громади є нюарський радний Роналд Райс, який при цьому є також стейтовим сенатором від 28-го дистрикту; в цей дистрикт входять міста Ірвінґтон, Мейплвуд, Савт Оранж, і Вейлзбурґ, дільниця Нюарку — міста, де живе багато українців. Р. Райс висловив признання українцям, які через багато своїх інституцій допомагають стабільності громади і, разом з іншими людьми, стараються з Нюарку і околиці зробити краще місце для життя. Він також похвалив українську громаду за зрозуміння чорнобильської дилеми і екологічної небезпеки Гльобальних засягів.

В додатку до радного Райса з короткими промовами виступили президент міської Ради Доналд Бредлі і радна Милдред Крамп. Д. Бредлі сказав, що резолюція є документом, який свідчить про затурбування громадян важливими світовими проблемами, що українці дають дорогоцінний вклад у місто Нюарк і що в любові і співпраці ми зможемо разом іти вперед. М. Крамп додала, що чорнобильська катастрофа була своєрідним голокостом, що вона плянує започаткувати зв'язок поміж містами Нюарк і Запоріжжям в Україні, яке додасть до зрозуміння і сприятиме розв'язанню наших спільних проблем.

Радний Райс прочитав текст своєї резолюції 7РЦС-13, яка, між іншим, каже: „Відповідальність за витворювання нуклеарної енергії і за користування нею є справою цілого людства; треба пам'ятати, що більше як чотири мільйони осіб продовжують жити на території, затроєній радіяцією; і що ті люди далі п'ють радіоактивну воду, їдять радіоактивний харч, терплять захворювання, спричинені радіяцією, такі як рак, левкемія, послаблений імунітет (відпорність проти хворіб), дефектовність новонароджених і т. п.

Обрамовану резолюцію Р. Райс вручив Божені Ольшанівській, голові організації Американці в Обороні Людських Прав в Україні (АОЛПУ), яка від 1988 року співпрацювала із „Зеленим світом" (з України) над вивченням і розв'язанням проблем-наслідків чорнобильської катастрофи. Подякувавши за відзначення, Божена сказала:

„Прийшла весна і квітуть вишні й черешні. Є прегарний золотий день, не гарячий, і не холодний, сонце лагідно гріє, а по синьому небу плинуть білі баранчики-хмаринки. Легіт колише галузками і на нас, наче сніжинки, сиплються біло-рожеві пелюстки. Ми гуляємо попід рожевим склепінням дерев і хочемо вірити, що світ є гарний і у світі все в порядку... але чи направду так?

В Оклагомі відгребують убитих; терор вдарив в серце Америки. А в Україні, дев'ять років по вибуху, чорнобильський реактор далі діє і саркофаг далі випромінює радіяцію, яка вже вбила 125,000 людей і повільно продовжує вбивати.

Дехто з нас пригадує собі, як п'ятдесять років тому, під час Другої світової війни, ми покинули наших рідних, наші доми і нашу батьківщину і втікали від „червоного терору". Під час нашої одисеї ми пройшли через Польщу. Чехо-Словаччину. Австрію, Німеччину, Францію, щоб вкінці дійти до обіцяної землі, нашої пристані — до Америки. Тут було безпечно, тут не було бомб. Тут не було терору.

Америка для нас є більше, як дім, в якому ми працюємо, виховуємо дітей, дбаємо наші інституції. Америка для нас є останньою пристанню.

Нам вже нікуди втікати. А навіть, якби і було куди, ми вже втомилися; ми залишимося вже тут.

І звідси, з Нюарку, з Ню Джерзі, ми — люди різних національностей, але з'єднані спільним духом, можемо всі разом стримати терор, тероризм, війни і чорнобилі".

Вище згадану програму передавав некомерційний канал телебачення ч. 26 в Нюарку, Н. Дж., в суботу, 6-го травня 1995 року.

Володимир Боднар

Поки...

(Закінчення зі стор. 2)

ня" на зустрічі з делеґацією Европарляменту в Києві 21-го квітня ц.р., що „Росія була і є нашим стратегічним партнером". Вистачало обмежитися до дальшого „пояснення", що, мовляв, „вона — наш сусід, з яким потрібно жити в мирі і злагоді".

Ціла бо біда в тому, що ця злагода і мир залежать теж і від Росії. В тому відношенні показниками бажання злагоди і миру з боку Росії аж ніяк не можна вважати тиск російського уряду по лінії енерґоносіїв; широкомаштабні диверсійні операції Москви і її спецслужб у Криму та інших реґіонах України (головно у східніх), намагання примусити Україну прийняти накидувану їй економічну інтеґрацію і опанувати українську економіку російським капіталом; накидання Україні спільної протиповітряної оборони при одночасному оточенні української території дугою військових баз в Білорусі, Молдові, Грузії і в самому Криму (на українській території!); антиукраїнські акції російської дипломатії на міжнародних форумах і т.д., і т.п.

У наслідок всього цього і нових віянь в міжнародній політиці, пора переглянути багато чого теж з меморандуму про „Основні напрямки інтеґраційного розвитку СНД", що його підписав Л. Кучма в Москві 21-го жовтня 1994 року та в якому, між іншим, мовиться в контексті „формування ефективної інтеґраційної структури Співдружности" і про „поступове формування спільного економічного простору" і „спільного ринку з безперешкодним рухом товарів, послуг, капіталів і трудових ресурсів", і про „формування системи безпеки Співдружности на основі Договору про колективну безпеку з 15-го травня 1992 року", і „кооперування військового виробництва і стандартизацію озброєнь", і „надійну охорону кордонів, яка повинна здійснюватися спільними зусиллями", і про „принцип відкритости кордонів усередині СНД" і багато іншого, подібного. А переглянувши, обдумати і визначити дальший власнопідметний курс зовнішньої політики України, поки СНДівський маховик розкрутиться „вовсю" і поки імперіяльна Росія, як кажуть, дійсно стане знову на ноги. А тим часом слід, нарешті, одверто з'ясувати справу МЕК (Міждержавного економічного комітету) та належно поінформувати про всі ці „протоколи", „меморандуми" і „узгодження", що їх попідписував у Москві недавній прем'єр В. Масол. Адже, наприклад, повідомлення про те, що першого заступника міністра промисловости України В. Новицького обрано заступником голови Колегії президії МЕК „з економічних питань" не тільки не міняє кількости голосів України у „цьому політичному діючому органі", а й не говорить теж нічого про дії тієї таки наддержавної структури, що про них повинні знати наш народ.

ПОДЯКА

з волі Всевишнього відійшов від нас у вічність 24-го квітня 1995 р. наш дорогий МУЖ, БАТЬКО, СИН, БРАТ, ВНУК

бл. п.

ІГОР М. ЄЙНА

Дякуємо родині, приятелям і знайомим в ЗСА, Канаді й Україні за вислови співчуття, моральну піддержку, слова розради, молитви та численну участь у похоронних відправах.

Дякуємо парохові церкви св. Йосафата о. Р. Ґолембі, дир. Вол. Джурину та хористам за відспівання Служби Божої.

Дякуємо за пожертви на Служби Божі, які зложили: С. Біжок, С. & Ш. Благий, Т. Кахникевич, С.& Л. Телеґа, І. & Б. Ґубка, С. & З. Кужіль, ПЛАСТ, О. Лонкевич, О. Шевчин, Х. Ковч, М. Вергун, М. Лозинський, А. Сорохтей, д-р і дружина Артемович, А. Смеречинська, М.& В. Приймак, І. Благий, родина Гошовських, І. і М. Руснак, Р. Домбчевський, родина Т. Шот.

Дякуємо за квіти: родина Білик, Марія Веккійо, Олена Харамбура, родина Гнатків, родина Фічко, Михайло Єйна, Анна & Марія Шміц Філ Бічемп і родина, Туня Патерин, Т. Харамбура і М. Торела, родина Баран, Тарас і Барбара Губка, родина Харамбура.

Дякуємо всім за пожертви в пам'ять покійного.

НА УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЮ ЙОРКУ:

250 дол.— Микола і Анна Єйна, по 100 дол. — Любомир і Аня Ґалуґа, Михайло Єйна, 50 дол. — Марія Кульба, 30 дол. — Зенон Еліїв, по 25 дол. — Людвіґ і Дріядна Бах, Таня і Ростислав Шутер, Джен і Сем Маркіз, Володимир Мотика, Віра Пестик, Мирон і Ірена Руснак, Роман і Анна Чорнобіль, Іванка Мартинець, по 20 дол. — Ярослава Борачок, Роман і Люба Домбчевський, Ірена і Орест Гафткович, Анна Капітан, Катя Кузиляк, Микола і Марія Лилак, Біл Приймак, Теодозій Пришляк, Люба і Любомир Шміґел, Іван Шурин, по 15 дол. — родина Джус, О. і С. Ганушевські, по 10 дол. — Ірма і Петро Баран, о. Довгалюк, Ірена і Василь Семанюк, Марія і Іван Крамарчук, Анна Сохоцька, М. Сипняк, Ірена Шміґель, О. і М. Тицький, Тамара Гривнак, д-р Ірена Михайлюк, Н. Ґуран, М. Костів, Анна Смеречинська, по 5 дол. — М. і Д. Лесів, О. Червінська.

НА ФОНД ДІТЯМ ЧОРНОБИЛЯ:

200 дол. — Ukrainian American Bar Association, 100 дол. — Марія і Зенон Чорнобіль, 60 дол. — Зірка і Василь Єйна, по 50 дол. —Тарас Кулик, Василь і Ріта Лесіцький, Анна і Степан Окрепкий, Наталка і Михайло Слободинський, Василь і Павліна Чупринда, Андрій і Ляриса Харамбура, 40 дол. — Ґенрика і Йосиф Рожанський, 35 дол. — Зеня і Теодор Шевчук, по 30 дол. — Укр. Хор Сурма, Укр. Вест Сайд Клюб, по 25 дол. — Роман і Надя Трач, Андрій Яріш, по 20 дол. — родина Бараняк, родина Гошовський, Роксоляна і Скат Дейлі, Марія Крижанівська, Адам і Анна Кисіль, Ріта і Василь Кисіль (Сиракюзи), Евген Кулик, Михайло Лесів, Петро Лещишин, Зенон Омецінський, Володимир Сверида, Марко Харамбура, Марія і Богдан Чолач, Василь і Оля Хміляр, по 10 дол. — Ірена Біловус, Іван Федунишин, Ірена Ірвін, Марта Б. Крамарчук, Микола і Марія Лилак, Ярослав Матковський, Ліда і Богдан Хомяк.

ФОНД УКРАЇНСЬКОЇ ГІМНАЗІЇ В РОГАТИНІ:

25 дол. — Катерина і Михайло Лялька, Іванка Блаґа — 40дол. — родинні інтенції.

НА ФОНД КЕМП ҐУД ДЕЙС-ТАБІР ДЛЯ ДІТЕЙ, ЯКІ ХВОРІЮТЬ НА РАКА:

Роман Ольшанський, Ерік і Марія Кендіґ, Стася Скальни, Трайдент Тул & Дай, Наталка і Іван Олексин, Престідже Пресіжин Продактс, Софія Шевчук, Стефан і Ірена Ольшанський, П.А. Кар, А. ВанҐрафейленд, родина, Стакс, Р.& Р. Туфано, К. Ріц, Ляндсман Девеловпмент, С. Туфано, Н. Е. Вайт, Ґреґори Скални.

дружина	— МАРІЙКА
дочка	— ТАСЯ
син	— ДЖЕЙСОН
родичі	— МИКОЛА і АННА
брати	— ОРЕСТ з дружиною ЛИН і синами МИХАЙЛОМ і МАТЕЙКОМ
	— БОГДАН
сестра	— МАРУСЯ з чоловіком ДАНОМ ПІКЕНС
баба	— ОЛЕНА ХАРАМБУРА
дідо	— МИХАЙЛО ЄЙНА
вуйко	— АНДРІЙ і ЛЯРИСА ХАРАМБУРА

В Дітройті відзначили 9-ту річницю Чорнобиля

Бажання допомогти жертвам Чорнобильської катастрофи, в першій мірі дітям, з постійною силою оживляє серця нашої діяспори.

Дітройтська організація „Фонд допомоги дітям Чорнобиля" влаштувала традиційне відзначення цієї сумної події, запрошуючи на доповідача Миколу Рябчука, який як стипендист Фулбрайта перебуває у Пенсильванському стейтовому університеті.

Голова Фонду мґр Рома Дигдало у своєму слові із щирим зворушенням говорила про великі потреби помочі для жертв чорнобильської катастрофи. Численні захворювання дітей — це найсумніші та найбільш трагічні її наслідки. Наскільки ця поміч потрібна і як її приймають батьки хворих дітей, можна було переконатись з листів подяки, які відчитала Оля Лісківська-Морґан.

Микола Рябчук, літератор і політичний коментатор, відомий нам із своїх цікавих аналіз теперішньої ситуації в Україні, поміщуваних в „Свободі", у своєму рефераті насвітлив політично-соціяльний аспект чорнобильської трагедії. Він нав'язав до книжки англійського автора Джорджа Орвелла, яка появилася в 1949 році. Позбувшися молодечого захоплення лівими ідеями, в своїй книжці „1984 рік" він надзвичайно точно передбачав розвиток суспільства, опанованого комуністичним урядом. Завдяки невгаваючій брехливій пропаганді, цей уряд потрафив обдурити майже весь світ. Орвел пише, що так зване „міністерство любови" в дійсності мордувало своїх громадян, а „міністерство правди" ширило брехню. Описаний Орвеллом уряд абсолютно подібний до уряду Совєтського Союзу, так що й не дивно, що книжка ця була там заборонена. Розстріли, концентраційні табори, переслідування дійсних і мнимих ворогів, фальсфікація історії, вилучення з обігу книжок — все це мало місце в совєтській „імперії зла".

Голодомор став початком закріплення комунізму на Україні коштом мільйонних жертв. Чорнобиль був першим ударом проти цієї системи, що в наслідках довело до її розпаду. Бо вже в 1986 році, пару місяців по катастрофі, на з'їзді письменників почулися перші голоси з вимогами ширших громадянських прав, знесення цензури, запровадження вільних виборів та більших прав для різних національностей. Появились перші неформальні організації.

Чорнобиль виявив відсталість системи навіть під технічним оглядом, неспроможність опанувати критичну ситуацію, її антигуманність, адже через чотири дні після вибуху київських дітей вивели на святкову демонстрацію. А Москва замовчувала, як довго могла, цю подію.

Реферат М. Рябчука залишив глибоке, незабутнє враження.

В мистецькій частині вечора виступив молодий скрипаль Петро Лісовський, при супроводі своєї матері Марії Лісовської. В його виконанні ми почули 5-ий скрипковий концерт ч. 1 Моцарта. Д-р Юрій Розгін деклямував поему Ганни Черінь „Чорнобиль".

Голова Фонду Рома Дигдало дякувала всім виконавцям та присутнім, які численно відвідали цю імпрезу. Деякі з присутніх зложили свої додаткові пожертви. О. Вернард Панчук, ЧСВВ, та Єпископ Олександер Биковець провели молитви на початку та кінці імпрези, повні релігійного та патріотичного змісту. Провадив програмою Зенон Василькевич.

Володимир Баран

Загальні збори Клюбу Сеньйорів в Ню Йорку

Ці збори відбулися 1-го квітня у приміщенні т-ва „Самопоміч", о год. 2-ій по полудні. Голова клюбу Юрій Штогрин, відкривши наради, привітав представників організацій та присутніх членів (53 особи) і попросив піддиякона Ю. Малаховського до проведення молитви. Одноxвилинною мовчанкою віддано поклін тим членам що відійшли у вічність протягом минулого року. Окремо згадав св. п. І. Кедрина-Рудницького, який від довших років брав участь у всіх імпрезах клюбу та своїм будуючим словом підтримував усіх на дусі. Опісля відчитав порядок нарад, який прийнято без змін. На пропозицію голови клюбу головою зборів вибрано: Ярослава Оберишина, секретарем — Миколу Твердовського. Дякуючи за вибір і дорів'я, Я. Оберишин попросив Наталку Думу до відчитання протоколу з попередніх річних зборів. Змістовний протокол дав образ проведеної клюбом праці. Із внесенням малої поправки протокол прийнято.

Після того приступлено до звітів Управи. Перший забрав голос голова клюбу Ю. Штогрин. Він звітував за себе і деяких референтів, які з певних причин не могли бути на зборах. До функцій голови належить очолювання, координація дій членів Управи. Тут найбільшу ролю грає добір людей і атмосфера, в якій приходиться працювати. Якраз від цього залежить успіх чи неуспіх.

Голова Ю. Штогрин у своєму звіті підкреслив, що праця була помітна у різних ділянках, як у організації лікарських доповідей, юридичних порад, чи в поїздках та товариських зустрічах. Він репрезентував Клюб Сеньйорів на зборах Управи „Самопомочі", брав активну участь у Громадському комітеті для відзначення 50-річчя смерти Слуги Божого Андрея Шептицького і передав від клюбу на ту ціль 500 дол. З представниками інших організацій він брав участь у відзначенні народин Владики Василя Лостена та передав від товариства дарунок, як дар пошани і любови. Як голова клюбу брав участь у святі Української Родини, влаштованому Школою Українознавства при т-ві „Самопоміч" в Ню Йорку. Найбільш популярна річна імпреза — це День Подяки, яку влаштовує Клюб Сеньйорів, а кредитівка фінансує. Присутні почуваються однією родиною, тому і надалі треба продовжувати цю традицію. Контакт з УНСоюзом є дуже важливим для нашого товариства, каже голова, бо це дає нагоду через його органи представити себе як організацію, що старається помагати потребуючим. Ми мали два інтерв'ю — раз із „Свободою", а раз — англомовним тижневиком. Відвідини УНС із колядою також стало традиційним.

На закінчення голова подякував всім членам Управи за жертвенну працю, та сумлінне виконання своїх обов'зків, Управі кредитівки за фінансову допомогу.

Другий звітодавець, Ольга Літепло, виконувала дві функції: заступника голови і організаційного референта. Вона репрезентувала клюб під час зустрічі з постійним представником України при ООН Анатолієм Зленком, що відбулася в УІА, та брала участь у традиційному засвіченню ялинки, влаштованому Окружною Управою Союзу Українок. Крім цього, організувала три екскурсії. Подякою голові Ю. Штогринові за вміле організування праці, а Оксані Лопатинській за активну поміч, закінчила свій звіт.

Наталія Білоус, імпрезова референтка, старалася виповнити змістом свою референтуру, зацікавлення членів різними імпрезами. За її ініціятивою висвітлено два відеофільми, влаштовано приняття для членства з нагоди Дня Подяки, з цікавою культурною програмою. Члени клюбу та т-ва „Самопоміч" приємно відбули прощання старого та зустріч Нового року.

Найбільшу авдиторію мали доповіді лікарів при рівночасній перевірці очей чи тиснення крови, а також юридичні консультації...

Новоприбулим про американські закони розповідала адвокат Анна Ґбур.

Марія Шепарович, референтка зв'язків і реклям, дуже добре дбає про вчасні оголошення, афіші і квитки. Вона організувала зустріч колядників Клюбу Сеньйорів з Екзекутивою УНС і редакцією „Свободи" та інтерв'ю з редакторкою о. Кузьмович. Одержані Альманахи УНС переслала з рамени клюбу в Україну. Завдяки її заходам канцелярія клюбу дістає щоденно кілька чисел „Свободи" для сеньйорів.

Михайло Цвях, фінансовий референт. Його звіт особливий тим, що він стисло і фахово, і усім зрозуміло подав приходи і розходи. Хоч Клюб Сеньйорів не розпоряджається більшими сумами грошей, але через свою активність і відданість справі закінчив фінансовий рік із добрим вислідом.

Микола Твердовський, протоколярний секретар. Його звіт також був короткий. Відбуто сім засідань. Крім цього він висвітлив два відеофільми: „Маруся Чурай" та про першу офіційну візиту Президента Л. Кучми до Вашінґтону.

Оксана Лопатинська — платний працівник т-ва „Самопоміч".

Вона перший раз виступає із звітом на зборах Клюбу Сеньйорів, хоч до Управи не належить. Засяг її праці покриває частинно ту ділянку, яка належить до Клюбу Сеньйорів. Вона відвідувала хворих, реєструвала нових членів, виготовила картотеку. Зараз клюб нараховує майже 600 членів, однак потрібна точніша перевірка списків. Помагала при влаштуванні імпрез та поїздок. Як працівник „Самопомочі" допомагала потребуючим одержати Медікер, Фуд Стемпс, знижки на помешкання чи лікарства. Аплікації на одержання так званих „зелених карток" треба було одержати від певних урядів і виповнити для потребуючих.

Звіт Контрольної комісії, за неприсутнього голову, відчитав Ярослав Оберишин. Комісія перевірила всі книги протоколів і касову, і знайшла все в найкращому стані. Я. Оберишин запропонував відзначити похвалою членів Управи за їхню сумлінну працю.

У дискусії над звітами забрав голос піддиякон Ю. Малаховський. Він хотів з'ясувати два питання: перше, чи відвідувачі хворих узгоджують свою діяльність з парафією, і чи відбуваються щоденні контакти, особисті або телефоном, із самітніми людьми. На це голова клюбу відповів, що таких спеціяльних референтур у нас немає, а щодо відвідин, то наші члени, з огляду на свій вік, не в силі підніматися на поверхи. Він звернувся до присутніх, що ті повинні допомагати Управі та інформувати її про самітніх людей, які потребують помочі.

Після того Я. Оберишин в імені членів Контрольної комісії подав внесок на уділення абсолюторії уступаючій Управі. Схвалено через аклямацію.

Відтак голова Номінаційної комісії Семен Літепло відчитав список кандидатів до нової Управи. Збори одноголосно вибрали Управу клюбу, на наступний рік.

Голова Президії Я. Оберишин привітав новообрану Управу від імені „Самопомочі" подякував за дуже близьку співпрацю і пообіцяв, що й на майбутнє буде старатися помагати клюбові фінансово чи порадами.

Голова Головної управи „Самопомочі" Іван Винник привітав нововибрану Управу і побажав успіхів на майбутнє. Він теж зазначив, що нюйоркський Клюб Сеньйорів є одним з найкращих на терені Америки.

Д-р Ірена Падох порушила тему старечого дому, щоб такий придбати на Фльориді. Щодо цієї справи забирали голос Микола Ненадкевич та Ю. Малаховський. Їхні думки були більше дискусійного характеру і не привели до якогось рішення. Я. Оберишин запропонував вибрати спеціяльний комітет, який зайнявся б цією справою.

На нашу думку, для розв'язання цієї проблеми Клюб Сеньйорів не має можливості.

Іншою важливою справою є те, що деякі старші люди, самітні особи без ближчої родини, з різних причин не полагодили офіційно своїх фінансових справ. Заходить небезпека, що без відповідних документів майно може опинитися в чужих руках, а не наших власних, а тим часом наші потреби збільшилися із постанням української держави.

Новообраний голова Ю. Штогрин подякував усім за участь та закликав до дальшої співпраці. По спільній молитві закрито збори.

О. Мотиль

ДО ВСІХ ЧЛЕНІВ УНСоюзу

Пригадуємо, що вкладки за забезпеченеві грамоти є платні на 1-ий день місяця, а не при кінці.

Просимо своєю точною вплатою допомогти секретареві вашого Відділу на час розчислитися за збірку вкладок до Головної Канцелярії.

Головна Канцелярія УНСоюзу

ВІДІЙШЛИ • ВІД НАС •

АДРІЯН КРУПСЬКИЙ член УНС Відд. 174-го Т-ва „Ватра" в Дітройті, Миш. помер 2-го жовтня 1994 року на 71-му році життя. Нар. 1923 року в Любаківцях, повіт Снятин, Україна. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку сестру Марію Кейван в Канаді, її дітей Ореста і Зоню і сестру Софії в Коломиї, Україна. Похорон відбувся 8-го жовтня 1994 р. на цвинтарі Оливної Гори в Дітройті, Миш.

Вічна Йому Пам'ять!

Атанас Слюсарчук, секр.

МАРҐАРЕТА ШКАВРИТКО член УНС Відд. 94-го Т-ва ім. Маркіяна Шашкевича в Гемтремку, Миш. померла 15-го жовтня 1994 року на 69-му році життя. Народжена в Україні. Членом УНС стала 1951 року. Залишила у смутку мужа Домана, сина Даріо і родину в Україні. Похорон відбувся на цвинтарі Воскресіння в Клінтон Тсп., Миш.

Вічна Їй Пам'ять!

Галина Татарська, секр.

ІВАН ТИРАВСЬКИЙ член УНС Відд. 247 Т-ва ім. св. Івана Хрестителя у Вілмінґтоні, Дел. помер 13-го жовтня 1994 року на 75-му році життя. Нар. 22-го травня 1919 р. у Вілмінґтоні, Дел. Членом УНС став 1969 року. Залишив у смутку дочку Мері Енн, синів Йосифа і Михайла і дальшу родину. Похорон відбувся на цвинтарі Ловн Крофт у Линвуд, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Любомира Шеремета, секр.

ПАРАНЯ ВАСЕЛЬ член УНС Відд. 226-го Т-ва ім. Лесі Українки в Денвер, Кольо, померла 27-го липня 1994 р. на 99-му році життя. Нар. 18-го жовтня 1894 року в Австрії. Членом УНС стала 1922 року. Залишила у смутку дочку Гелен Б. Павер, двоє внуків — Андрею Б. Кастел і Маделен Дж. Слюн. Похорон відбувся 1-го серпня 1994 року на цвинтарі Мт. Олівет в Денвер, Кольо.

Вічна Їй Пам'ять!

Наталія Цебрій, секр.

ЛОНҐЕН ҐНИП член УНС Відд. 266-го Т-ва ім. Івана Франка в Амстердам, Н.Й. помер 11-го листопада 1994 року на 66-му році життя. Нар. 1929 року в Амстердам, Н.Й., ЗСА. Членом УНС став 1963 року. Залишив у смутку дружину Луїс, доньку Христину, та ближчу і дальшу родину в ЗСА й Україні. Похорон відбувся 14-го листопада 1994 року на цвинтарі св. о. Миколая в Амстердам, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Володимир Варшона, секр.

о. ГІЛЯРІЙ Г. ВРУБЛЕВСЬКИЙ член УНС Відд. 429-го у Фріленд, Па. помер 25-го жовтня 1994 року на 95-му році життя. Нар. 2-го листопада 1898 року в Україні. Членом УНС став 1938 року. Залишив у смутку дочку Мері Кей-Врублевську. Похорон відбувся 29-го жовтня 1994 року на укр. цвинтарі Святого Духа в Котерсвілл, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Мері Кей-Врублевська, секр.